

Εξοργιστικοί χειρισμοί από κράτος – δικαστικό σύστημα στην υπόθεση βιασμού της 12χρονης στα Σεπόλια: «Φταίει η μητέρα, κι όχι οι βιαστές»!

Της Ελένης Αναστασιάδου

Σε συνέχεια της υπόθεσης της 12χρονης στα Σεπόλια, που έπεσε θύμα βιασμού και μαστροπείας από τον Ηλία Μίχο, τους συνεργούς και “συνεργάτες” του, η 37χρονη μητέρα της έχει προφυλακιστεί με την κατηγορία της διακεκριμένης μαστροπείας εις βάρος της κόρης της, ενώ η ίδια δηλώνει από τη σύλληψή της μέχρι και σήμερα αθώα και αιτείται την αποφυλάκισή της με περιοριστικούς όρους. Μάλιστα, και η ίδια η 12χρονη, έχει καταθέσει πως η μητέρα της δεν γνώριζε τίποτα για όσα συνέβαιναν.

Ωστόσο, την Τρίτη 24/1, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών απέρριψε με πλειοψηφία 2 προς 3 το αίτημά της, κρίνοντας πως η κατηγορούμενη είναι ύποπτη τέλεσης νέων αξιόποινων πράξεων εάν αποφυλακιστεί, παρόλο που οι ενδείξεις ενοχής της είναι αποδυναμωμένες. Η απορριπτική απόφαση οδήγησε τη μητέρα της να προβεί σε απεργία πείνας, θέτοντας σε κίνδυνο την υγεία της. Όπως φαίνεται, η απεργία πείνας είναι το τελευταίο καταφύγιο διαμαρτυρίας των φυλακισμένων για να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Οι απεργίες πείνας δεν αποτελούν, όπως πολλοί νομίζουν, ένα μέσο εκβιασμού προς τη σωφρονιστική εξουσία, αλλά αντιπροσωπεύουν μια ύστατη μορφή αγώνα, που συνήθως αναλαμβάνεται όταν έχει χαθεί κάθε άλλη ελπίδα. Μάλιστα, η ίδια η μητέρα σχολιάζει την απόφαση του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών αφήνοντας υπαινιγμούς περί συγκάλυψης της υπόθεσης:

«213 άτομα λένε πως βίασαν το παιδάκι μου ή επισκέφθηκαν τη σελίδα blindchat. Αποκαλύφθηκαν αυτοί που πήγαιναν στον οίκο ανοχής και στο Airbnb; Πού είναι; Γιατί μείνανε εδώ και 3 μήνες στους 10; [...] Με κατηγορούν και με έχουν φυλακή ενώ οι βιαστές του παιδιού μου, που κατέστρεψαν τη ζωή του σωματικά και ψυχικά, το έχουν στιγματίσει για όλη του τη ζωή, είναι έξω, κυκλοφορούν για να συνεχίζουν ανενόχλητοι την καταστροφή και σε άλλα παιδιά. Πού είναι το κράτος; Πού είναι η Δικαιοσύνη; Να είναι η μάνα στη φυλακή χωρίς στοιχεία και οι βιαστές έξω; Να είναι ο μπράβος του οίκου ανοχής που πήγαινε το παιδάκι μου και του άνοιγε την πόρτα, έξω; Το βίασαν, το κατέστρεψαν. Το Συμβούλιο τού ξαναβίασε για άλλη μια φορά σήμερα τη ψυχή του, κάνουντάς το να έχει ενοχές και τύψεις για τη μάνα του που είναι φυλακή, ενώ φωνάζει και κλαίει το παιδί μου ότι είμαι αθώα. [...] Ζητάω από τη Δικαιοσύνη να βρεθούν όλοι που είναι μπλεγμένοι σε αυτή την υπόθεση, όλοι οι βιαστές που άπλωσαν τα βρωμόχερά τους πάνω στο παιδί μου.»

Όπως αναφέρει και η 17χρονη αδερφή της Μ.:

«Αφού έγινε η καταγγελία, έκαναν πάνω από 40 ημέρες να τον πιάσουν, ενώ τη μητέρα μας τη συνέλαβαν αμέσως. Μας κατέστρεψαν οικογενειακώς και αναφέρομαι στα καθάρματα που κρύβονται πίσω από όλα αυτά. Παιδοβιαστές, αστυνομία, πολιτικούς και διάφορους άλλους που προσπαθούν να τα συγκαλύψουν. [...] Δυστυχώς όταν υπάρχουν συμφέροντα από πίσω, δεν υπάρχει δικαιοσύνη, γι' αυτό κρατάνε τόσο καιρό την μάνα μου μέσα».

Ο 18χρονος γιος της αναφέρει:

«Αυτή η ιστορία δείχνει ότι υπάρχει μία άδικη μεταχείριση σε βάρος μας, σε βάρος της μάνας μου, της αδερφής μου που είναι θύμα όλης αυτής της ιστορίας, και μια άλλη μεταχείριση σε όλο αυτό το κύκλωμα και στον Μίχο, έναν άνθρωπο που βλέπαμε με ποιους είχε επαφές (αστυνομικούς, πολιτικούς, παπάδες). Βγαίνουν και λένε ότι το κράτος και ο Δήμος θα μας βοηθήσει, θα στηρίξει την οικογένειά μας και την αδερφή μας. Μετά από τόσο καιρό που έχει βγει αυτή η υπόθεση, ασχολήθηκαν επειδή βγήκαμε και μιλήσαμε. Η μόνη βοήθεια που έχουμε μέχρι στιγμής είναι τρία πακέτα μακαρόνια, δυο πακέτα ρύζι, δύο γάλατα, δύο

πακέτα φακές και 1 κουτί δημητριακά για εμένα και τα 6 αδέρφια μου, από το Δήμο. Μόνο αυτή τη βοήθεια έχουμε πάρει».

Η μητέρα, εξιλαστήριο θύμα

Το κράτος, λοιπόν, προχωράει βιαστικά, χωρίς αποδεικτικά στοιχεία, εκδικητικά στην προφυλάκιση της μητέρας, ενώ αφήνει την υπόθεση εξάρθρωσης του trafficking να κινείται με τους πιο αργούς ρυθμούς. Αντί να προσφέρει οποιαδήποτε ψυχολογική ή οικονομική βοήθεια στα παιδιά, επιλέγει να εξουθενώσει ακόμα περισσότερο την οικογένεια. Να την εκδικηθεί για την επιλογή της να μιλήσει και να καταγγείλει. Όπως η ίδια αναφέρει:

«Έκανα το λάθος που άκουσα τη ΓΑΔΑ που μου είπε να μην τον πλησιάσω και να μην δώσω κάποιο στοιχείο ότι τον έχω καταγγείλει».

Γιατί, λοιπόν, ενώ σε άλλες περιπτώσεις που υπάρχουν συντριπτικά στοιχεία για κάποιον κατηγορούμενο, αυτός αποφυλακίζεται, ειδικά αν είναι αστυνομικός ή βρίσκεται στο περιβάλλον κάθε είδους εξουσίας, ενώ στην περίπτωση μιας φτωχής λαϊκής οικογένειας από τα Σεπόλια βλέπουμε τη μάνα να παραμένει στη φυλακή; Γιατί 2-3 ημέρες μετά την αποκάλυψη των γεγονότων, άρχισαν να χάνονται από το προσκήνιο όλες οι επαφές του κατηγορούμενου Μίχου και έμειναν 10 άτομα, ενώ τονίζόταν από τα συστημικά μέσα με όλους τους τόνους ο “περίεργος” ρόλος της μητέρας; Μήπως το μήνυμα είναι «κοίτα τι θα πάθεις αν τολμήσεις να πας να καταγγείλεις παιδοβιασμό»;

Η απόδοση της ευθύνης στη μητέρα φαίνεται να είναι μια τακτική με συγκεκριμένη στόχευση. Μια γυναίκα μιας φτωχής οικογένειας γίνεται το τέλειο εξιλαστήριο θύμα ενός ολόκληρου κυκλώματος μαστροπείας, το οποίο προστατεύεται κάτω από την «αγκαλιά» του αηδιαστικού τρίπτυχου «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια» που συγκαλύπτει παιδοβιαστές, πολιτικούς, Εκκλησία και άτομα του καλλιτεχνικού χώρου. Με λίγα λόγια, πρόκειται για σοβαρή υπόθεση βιασμού από κάποιον που έκρυβε τις πράξεις του πίσω από τις δημόσιες σχέσεις του με πολιτικούς και εκκλησιαστικά πρόσωπα. Αξίζει να σημειωθεί πως ο κατακλυσμός και η δημοσιοποίηση στοιχείων της δικογραφίας, που επανατραυματίζουν

καθημερινά την 12χρονη, αναφέρουν όσα χρειάζεται προκειμένου να φταίνε όλοι – ακόμη και το μικρό παιδί. Και σίγουρα η μάνα. Μέχρι να εξελιχθεί και αυτή η υπόθεση σε «Πισπιριγκιάδα».

«Η πατριαρχική βία είναι συστημική βία»

Επομένως, συνεχίζουμε τη μάχη απέναντι σε αυτού του είδους τη «δικαιοσύνη» και στην κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας που σχετίζεται άμεσα με παιδοβιαστές και δολοφόνους και συνεχίζει να επενδύει στην καταστολή, φτιάχνει νόμους κατά των διαδηλώσεων και εκκενώνει καταλήψεις. Φαίνεται, μάλιστα, να υιοθετεί μια στρατηγική που εξασφαλίζει συνθήκες σιωπής και εγκαθιδρύει μια νέα «κανονικότητα», η οποία μοιάζει με πολιτική καραντίνα. Η πατριαρχική βία, λοιπόν, είναι συστημική βία. Την ώρα που η κυβερνητική προπαγάνδα, μέσω της Γενικής Γραμματείας Ισότητας Φύλων του υπουργείου Εργασίας, έχει το θράσος να συμβουλεύει ότι «η ανοχή μας στη σεξουαλική, ψυχολογική, σωματική ή λεκτική βία οφείλει να είναι μηδαμινή», αυτές ακριβώς οι μορφές βίας δεν είναι παρά η επίσημη πολιτική των σωμάτων ασφαλείας απέναντι στις αγωνιζόμενες, στις εξεγερμένες, στις γυναίκες που αντιστέκονται.

Δεν θα την αφήσουμε μόνη της. Θα πολεμήσουμε μαζί της ενάντια στη φτώχεια, ενάντια στο τράφικινγκ. Αλληλεγγύη για όλες τις γυναίκες, ντόπιες και μετανάστριες, που αγωνίζονται και έχουν βρεθεί αντιμέτωπες με τη βία των μηχανισμών καταστολής, στις διαδηλώσεις, στα αστυνομικά τμήματα, στους δρόμους, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τις φυλακές. Για όλες εκείνες που έχοντας ζητήσει ή και λάβει άσυλο βρίσκονται είτε έγκλειστες είτε μένουν άστεγες στον δρόμο μετά την εκκένωση προσφυγικών καταλήψεων ή την εκδίωξή τους από ξενώνες όπου διέμεναν, και υφίστανται ένα διαρκές κυνήγι από την αστυνομία μέχρι να καταστούν αόρατες. Για όσες επιβίωσαν από τον πνιγμό στα θαλάσσια σύνορα της Ευρώπης-Φρούριο και σήμερα βρίσκονται έγκλειστες σε άθλιες συνθήκες. Για την 17χρονη κοπέλα από τη Θεσσαλονίκη, που προσήχθη μετά από έλεγχο στον δρόμο και κρατήθηκε χωρίς να της επιτραπεί καμία επικοινωνία με τη μητέρα της και υποβλήθηκε σε σωματικό έλεγχο, ενώ

εξαναγκάστηκε να παραμένει με το σουτιέν μέσα στο τμήμα. Είμαστε εδώ για τη νεαρή αγωνίστρια από τα Σεπόλια που, εκείνη την ημέρα, όταν διαμαρτυρήθηκε για τη σύλληψη του αδερφού και στη συνέχεια της μητέρας και του πατέρα της στην είσοδο του σπιτιού τους, συνελήφθη και η ίδια και οδηγήθηκε στο ΑΤ Κυψέλης με τους αστυνομικούς να την γρονθοκοπούν, να τη σέρνουν από τα μαλλιά, να τη βρίζουν και να την φτύνουν στο πρόσωπο. Για τον Ζακ/Zackie Oh που δολοφονήθηκε με τη συνεργασία δύο φασιστών και αστυνομικών της ομάδας ΔΙΑΣ που εξακολουθούσαν να τον χτυπούν ενώ βρισκόταν αιμόφυρτος στο έδαφος, και σήμερα, δύο χρόνια μετά τη δολοφονία, κυκλοφορούν ελεύθεροι. Για όλες τις γυναίκες που έχουν κακοποιηθεί, βιαστεί, δολοφονηθεί στο σπίτι, στον δρόμο, στη δουλειά τους, με τους δράστες να οπλίζονται πάντα από τα κυρίαρχα πατριαρχικά πρότυπα και την ατιμωρησία που τους εξασφαλίζουν.